

VERI- VELJET

PELLE MILJOONA

LIKE

Pelle Miljoonalta on aiemmin ilmestynyt seuraavat
romaanit Like Kustannuksen julkaisemana:

Shiva-kuu (2021)

Aquariuksen poika (2019)

Jumala kuoli Al Rezassa (2016)

Roudari (2014)

Puerto Galera (2012)

© Pelle Miljoona & Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

LIKE

Like Kustannus

Helsinki

www.like.fi

ISBN 978-951-1-46814-1

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

1

Pimeys! Pimeys, jonka lävisti sinihehkuinen salama. Se kantoi pyrstössään valtavan kivun, joka sinkos sisäavaruuteen värikkäitä, hehkuvia pokshtelevia tähtiä skenen täydeltä. Poka ei ehtiny nimetä niistä Elvistä, ku sisäinen sähköjärjestelmä liitty valtakunnan verkkoon. Silmät räpsähti sepposen selälleen.

”Ai saatana!” ei ois kantsinu liikauttaa poijuu, heepo oli lähellä singahtaa *back to* varjojen maa. Neljä kehoon kytettyä letkuu joras ku liaanit, viidakon syvyyksistä kajahatti Tarzanin *bundolo*. Huoneessa leijui steriili valo, ei siks et potilaalla ois ollu infektio, sairaalan huoneissa vaan on samanlainen valo ku verotoimistossa.

”Rauhassa vaan... ei mitään hätää”, sanat putoili ku rautakaupan ylähylyltä, samalla todellisuudenhahmotusosasto alko lähettää hämyisää ja surrealistista signaalia. Vuoteen äärellä kuikuili neljä hahmoa, kaks naista ja kaks miestä. Kasvot eivät viestineet vappubileiden hilpeyttä, syvä huokaus kohisevassa eetterissä kuulosti kuitenkin loh-

duttavalta: hautajaiset peruttu. Kevät on uudestisyntymisen aikaa.

”Missä mä oon?” Relevantti kysymys uudestisyntyneeltä.

”Meilahdessa”, molemmat miehet vastasivat yhdestä suusta, näyttivät identtisiltä kaksosilta.

”Mitä helvettiä!” huuto pisti päänahan 16 tikkii lujuuksitestiin ja karkotti toisen naisen sekä miehen huoneesta. Temppuun ei tarvittu Houdinin apua, koska läsnäolijoita ei alun perinkään ollu ku kaks.

”Rauhassa”, tohtori hyssytteli ystävälliseen sävyyn. Vihreäasuinen, roteva sairaanhoitaja avas sälekaihtimen sekä ikkunan. Huoneeseen tulvahti kevätauringon kuulaus, yrttien tuoksu ja pikkulintujen tirlirlei.

”Mikä päivä tänään on?”

”Tiistai, neljäs toukokuuta”, veli vihreä mörähti. Pokan suu lokahti ja silmät alko skulaa hedelmäpeliä keskenään.

”Sinut tuotiin sairaalaan vappuyönä kello 04.18.” Tohtori tsekkas kansiota. ”Olemme pitäneet sinua koomassa. Aivojen pinnalla oli verenhyytymä, joka piti liuottaa pois.”

”Muistatko mitä tapahtui?” veli vihreä kysyi. Potilas irvisti, päänpyöritys pisti kipinät joraamaan.

”Mikä on nimesi?”

”Täh?” ohikiitävän hetken aivoissa huljahti ja kauhun tunne lävisti rintakehän, sit helpotuksen huokaus: ”Juri.” Kipulääkityksestä lasittuneisiin silmiin heräs pilkkahdus, kun katse osui naulakkoon huoneen nurkassa: verentahrimat kledjut, docmartensit... ja kitarageissi. Veli vihreä hifas potilaan katseen.

”Mä olin vappuaattona, duunin jälkeen tulossa Konepajalle, mut *sold out*. Eka ulkoilmakeikka Stadissa about kah-

deksaan kuukauteen, ylipäättään eka keikka koko korona-aikana.” Sairaanhoidaja ja tohtori loivat katseensa potilaaseen, jonka silmissä vilahti hämmennystä ja pelkoa.

”Lepää, Juri”, tohtori lausui, kosketti hellästi kättä. ”Pian sinulle tuodaan oikeaa, kiinteää ruokaa.”

”Kiitos. Pelastitte mun hengen”, särkynyt kuiskaus.

”Ota iisisti, jäbä. Muisti palaa pätkittäin.” Kääntyessään kohti ovea veli vihreä lehahti punaseks, vika heitto oli Turhapuroo. Korjatakseen mokansa mies mörähti: ”*Keep on rocking.*” Vituiks meni sekin. Tohtorin käsi hamus ovenkahvaa, ku vuoteelta tuli nootti:

”Mä muistan jotain.” Kaksikko käännähti kannoillaan, Juri kakoi hetken, sit alkoi purkaa kadonnutta kaitafilmii. ”Keikan jälkeen oltiin aivan jäässä. Roudattiin kamat, tyhjennettiin bäkkärin jääkaappi, sit rumpalin himaan Käpylään saunomaan. Meni myöhään. Aamuyöllä yritin saada taksin lennosta. Ei natsannut... Haahuilin kitarageissin kanssa koko matkan himaan Kallioon. Must tuntuu et se kesti, normaali vappukeli... räntää vihmo ja tuuli ulvoi.”

”Onko mahdollista että kaaduit? Löit ehkä pääsi”, tohtori ehdotti.

”Ei”, pokan soundi muuttui vakaammaks, visio kirkastui. ”Mä pudotin nykkelit pari kertaa, sit ku vihdoin sain portin auki, hiffasin gongissa kaks karpaasia. Niillä oli pamput tai rautaputket handussa, sit kolis ja filkka katkes... Onneks oli pipo, plus huppu... muuten se ois ollu *adios.*”

”Jonkun on täytynyt soittaa Hätäkeskukseen. Sama viesti meni myös poliisille. Ambulanssi ehti ensin, poliisilla kiireinen yö...”, tohtori ynnäili. Juri huokas: sixty-fifty ettei noutaja napannu kyytiinsä. Senkin uhallalla et back-

stagelta tulis säkenöivää noottia, vääns kasvonsa kiitolliseen hymyyn:

”Yks positiivinen asia täs on se et mä säästyin kuudentoista bofoorin vappukankkusesta.”

”Niin mäkin”, veli vihreä mörähti. ”Ku en päässy keikalle, mä menin himaan. Pizza, sixpack ja jäbän vika cd. Helvetin hyvä, kuuntelin kolme kertaa läpi. Aamulenkillä vielä kerran spotifaista.”

”Thanx, jäbä. Antaisitko mun kännykän? Sen pitäis olla maiharin taskussa.” Veli ratsas byysatkin.

”Ei kännykkää, lompakko on. Fyrkat ja pankkikortti tallessa.”

”Mitä vittua?”

Jäätyään yksin Juri kamps istuvaan asentoon bunkan yllä olevan tangon avulla, vetreytti jumiutunutta selkäänsä heijaavalla liikkeellä. ”*Holy shit!*” köntsät ja kusi valahti iloisesti vaippoihin. Lohduttavaa ku suoli skulaa vaik pää ois tulessa. Puolen tunnin kuluttua fiilis ei ollu enää punk ja poka paino bunkan vieressä, pikkupöydällä olevaa nappia. Kaks tuhtia apuhoitajaa ryysäs hätiin. Hups hups! musliminainen pesi potilaan ja vaihto vaipan, afrikkalainen rastamies rasvas vihellellä selän ja sujautti uuden pyjaman. *Jah!* Superduon poistuessa samalla ovenavauksella koikkelehti sisään jorava nuorimies ruokakärryn kanssa.

”Ruokoo ja juomoo!” laiheliini sulki iPodinsa ja otti kuulokkeet hörökorviltaan. ”Makaroonilaatikkaa tai kasvislasanjee. Syökö nää lihhaa, vai ookkonää vege?”

”Vege”, nälkäisen miehen vakaa vastaus. ”Fisua joskus.”

”Määkin olin vege kerran, ku tyttöystävä pakotti. Se suhe ei kauaa kestä.”

”Ookkonää Oulusta?” potilas kysyi nuorukaisen ladatesa eväitä tarjottimelle.

”Mistnää arvasit?”

”Kärppälippis ja Motörheadia kuulokkeissa.”

”Hyvä merkki et hoksottimet pelittää, vaik ol varmaan hirviä tälli”, nuorukainen lausui aito ilo silmissään. ”Haluukkonää et mä stikkaan fönärin poseen?”

”Ei, kiitos.”

”*Cool*”, Pohjoisen lahja Stadille kaivoi kärryistäan ilta-päivälehdet. ”Täsä vähä lukemista, palanpainikkeeks. Nää oot lööpisä.”

ROCKTÄHTI TEHOLLA!

JURI X! sai rautaputkesta takaraivoon vappuyönä kotinsa porttikongissa. Muusikko tunnetaan kantaaottavista lauluistaan, jotka ovat herättäneet kuohuntaa somessa – puolesta ja vastaan – ja jopa tappouhkauksia.

Poliisi ei ole pidittänyt ketään, mutta kiistää, että kyseessä olisi äärioikeiston suorittama viharikos...

”Yäk”, eväät oli purskahtaa takas lautaselle. Potilas hengitti pitkän tovin syvään, lappas sit herkut tuulensuojaan ja tyhjens puolen litran vesipullon parilla huikalla. Asetti tarjottimen pöydälle ja valahti makuulle. Ikkunanraosta kantautui arkisen aamupäivän vaimea sielunmessu, se tuntui kaukaiselta ja unenomaiselta, kuten elämä ennen *knock-outia*. Sydämessä vuorottelivat aggressio, kostonhalu sekä syvä kiitollisuus: ”Mä elän!” Ekan kerran se osui: viha, katkeruus, rasismi, väkivalta... kaikki tuo pakattuna rautaputkeen joka oli halkaista kallon. Vitut! Kukaan pikkunatsi ei saa mua luopumaan siitä mikä olen: soitan kitaraa ja laulan, olen siis olemassa...

Pötsi täynnä, puhtaat vaipat ja muodikas pyjama, Juri oli leijumassa uneen ku ovelta kuului vieno koputus.

”Hai X!” Killeri ryysäs ovesta ekokaupan kangaskassi heilurina handussa.

”Me ollaan oltu aivan paniikissa”, Liza Left pyyhki kyyneleen silmänurkastaan ja hiipi vuoteen viereen, suuteli potilaan otsaa. Liza oli saanu sukunimensä, ku skulas beisiä vasurilla ja oli vassareiden kunnallisvaaliehdokkaana poliittisella kaudellaan, joka *bytheway* oli lyhyt.

”Kukaan ei saanu jäbään yhteyttä”, Killeri tamppas tennarilla lattiaan ja hosu ku heinä mies, sellasia rumpalit on. ”Eilen poliisilta saatiin noottia et sä makaat Meilahdessa... vittu koomassa! Mitä tapahtui?”

Hiljaisella äänellä Juri selosti tapahtumat porttikongissa, ei niistä novellia sais, korkeintaan haikurunon.

”*Fuck!*” drummermanin nyrkki haroi ilmaa. Bänditoverit päättivät vierailun lyhyeen, mut helpottuneina: pomo on hengissä ja rokkaa. Liza kumartu ja losautti poskelle ekohuulipunatatskan.

”Lepää mies, olet meille rakas.”

”Ai niin, täs on vähän lukemista”, Killeri kaivo poppanakassiaan. ”Yks Zändleri ja muutama seiskytluvun Jerry Cotton. Plus tänään ilmestynyt Alter-Eko. Kiitti ku vertasit mua Keith Mooniin.” Nakkas pöydälle myös suklaalevyn ja tuore mehutötsän.

”Jäiks mun puhelin sun kämpille?”

”Ei oo näkyny. Mä siivosin toissapäivänä ja vein flindat kauppaan. *Nou foun*. Aika moni meidän lisäksi varmasti soitti, oisin mä kuullu hälytysäänen, tyttytty...” markkeeras The Clashin London Calling introo. Ovelta käänty: ”Eihän se oo totta?”

”Mikä?”

”Et bändi hajoaa. Sä möykkäsit sitä ku ryysäsit ulos silloin vappuyönä.”

”En se ollut mä”, Juri smailas. ”Se oli se jurriöykkäri.”

”Alterego”, Killeri huokas helpottuneena. ”Näkyy, ota iisisti.”

X:n uni oli varastettu, pakko siirtyä suklaaseen. Fazerin sinisestä katos puolet, niinku ois näkkileipää lapattu tuulensuojaan. Snadissa sokerinosteessa katse käänty yöpöydälle nakattuihin painotuotteisiin: tarttuisko Chandleriin vai Jerryyn? Vai herättäiskö uinuvan itseinhon lukemalla ”syvähaastattelun” Alter-Ekosta? Ura oli edennyt normaalireittiä, kellarista kuuluisuuteen: hattu kourassa, styrkkari kanissa, pikkukeikkojen kautta ja hullunpetroolin ajamana kohti festareiden päästageja, massojen antisankariksi. Rahaa, mainetta ja yksinäisyyttä... Jotta tarina ois punk, siihen sisälty myös levy-yhtiön kusetus sekä manageri, joka pisti bändin fyffet fikkaan ja shingras Espanjaan. Laadukas salapoliisikertomus puolikkaan suklaalevyn siivittämänä sai odottaa, heepo tarttui Alter-Ekoon. Jutun oli sentään kirjoittanu Miettinen, plus Juntusen fotot. Rocktoimittajien eliittiä.

JURI X!: 30v ja rokkaa!

Lämmin ja aurinkoinen, toivorikas huhtikuun päivä. Jäädään Juntusen kanssa sporasta Karhupuistossa. Puut hiirenkorvilla, oksistossaan Luojan pienet tsirkuttajat kevätpuuhissa. Kirjastonmäen kalliot miehitetty: Kallion Lukion oppilaita, sekä joutilasta nuorisoa. Roh-

keimmat urhot ovat riisuneet paitansa, ilmassa lievä nurtsin tuoksu, iPodissa kevätpäivän soundtrack: rap & reggae. Räystäältä tippuva talvi, kiskojen kolke, kau-pungin vaimen kohina ja koronahiljaisuus...

Ollakseen menestynyt suomalainen rocktähti Jurin kämppä kolmannessa kerroksessa on yllättävän vaatimaton: alkovilla varustettu yksiö. Tosin vanhan ajan Kallion kerrostalojen huoneet ovat korkeita ja iso kadulle avautuva ikkuna tekee tilan valoiseksi, varsinkin aurinkoisena kevätmaanantaina. Seinät hehkuvat raskaväreissä: red, gold and green, julisteissa ikoneja: Marley, Elvis, Che, Gandhi... nurkassa pieni alttari jossa ortodoksi-ikoni ja kaksi palavaa kynttilää, sekä pat-sulintuoksuinen suitsuke. Toisessa nurkassa akustinen Martin-kitara ja djembe-rumpu.

Hyväntuulinen ja timmissä kondiksessa oleva isäntä on pukeutunut The Clash-teepaitaan ja vihreisiin Adidas-verkkareihin, paljain jaloin. Juri tarjoaa kahvia ja täysjyväreikkejä, laskeen meidän tuomiset nurkkaan. Emme kätele, istumme lattialle tyynyjen päälle turvavälit huomioiden ennen kuin riisumme maskit. Huoneeseen laskeutuu positiivinen feng shui, loistava hetki painaa record-nappulaa.

”Mistä plockasit artistinimesi X!?”

”Aakkosista.”

”Viittaako se kenties amerikkalaiseen black power -legendaan, Malcolm X:ään?”

”Hyvä kun mainitsit ton, nyt se viittaa just Malcolm X:ään.”

”Kerro lapsuudestasi?”

”Hyvä ku toit bissee, tää on pitkä stoori: Mä syn-
nyin 1991 Vuosaassa. Respektii vaan Mauno Koivis-
tolle, jonka ansiosta Inkerinmaalla asuneet suomalai-
set pääsivät muuttamaan Härmään.”

”*Sä et näytä ihan Härmänjätkältä.*”

”Viiskytluvulla Stalin nakkas suuren osan inkeri-
läisistä Siperiaan. Vankileirillä oli myös kasakoita. Ba-
bushka tapas Ivanin. Piikkilanka ja nälkä ei voinu es-
tää rakkauden roihua. Kasakkana Ivan määrättiin
hoitamaan leirin hevosia. Mies valkkas nääntyneistä
eläimistä parhaan ja Stalinin syntymäpäivänä, 18. jou-
lukuuta, kun vartijat olivat jurrissa, Ivan ja Babush-
ka pakenivat. Järjetön teko! Nelkyt pojoo pakkasta
ja satojen kilsojen säteellä pelkkää lumista ja tuulis-
ta autiutta. Ivan pakotti morsiamen pukemaan mant-
telin, muutama kilsa myöhemmin nuorimies putos
elottomana umpihankeen. Babushka olisi tahtonut
asettua rakastettunsa viereen, ikuiseen uneen, mut ja-
lat olivat jäätyneet hevosen kylkiin. Nääntynyt eläin
hoippui omia jälkiään pitkin *back to Hilton.*”

”*Tää vaatii bissen. Juntunen, otatsä?*”

”*Kyl maar. Millon sää oot nähry mun kieltäytyvän
oluesta?*” *Räps!*

”Kaks jurripäistä vartijaa raahas tärisevän naisen
päällikön byrooseen, takkatulen ääreen. Toinen niistä,
kuustoistvuotias gansterinalku Leningradista kysy po-
molta et saako tuikata pistimellä huoran vatsaan. Iso-
äiti oli just saanu kuiskattua olevansa raskaana. Pomo
siihen et *ladna*, saadaan äpärä kuolemaan samalla pis-
tolla. Nuori ryssä repi kallisarvoisen manttelin tärise-

vän babushkan päältä, oli just tuikkaamassa pistintä kohdun korkeudelle, ku puhelin soi. Se oli lyhyt puhelu. Stalinin syntymäpäivän kunniaksi inkeriläiset vapautetaan ja siirretään takas Inkerinmaalle.”

”Eli sun vanhemmat synty Inkerinmaalla?”

”Mutsi. Alisa oppi tekemään voltteja ennenku kävelemään. Neukkusysteemissä oli hyvää se et huippulahjakkaalla skidillä oli mahdollisuus saada huippuvalmennusta. Nelivuotiaasta lähtien mutsi vietti pitkiä aikoja Leningradin Sirkuskoulussa, Babushka oli usein megessä. About kahdeksanvuotiaasta lähtien isoäiti ja mutsi kiers sirkuksen mukana Itäblokkia ja Eurooppaa, pari rundia Amerikassakin. Vikalla rundilla, ku Babushka ei ollu enää vahtimassa, kahdeksantoista-vuotias trapetsitaiteilija rakastui venäjänjuutalaiseen Jacobiin, joka skulas viulua sirkuksen orkesterissa. Se oli tuulen viemää ja bäng bäng...”

”Eli sussa on kasakkaa ja juutalaisverta.”

”Ja suomalaista perkele! Inkeriläiset on suomalaisia. Ok, kasakkakolvi ja judehuulet. Näillä ois päässy käsivipillä Auschwitziin.”

”Lapsuus Vuosaaressa...”

”Lumottua aikaa. Idässä budjaa paljon mamuja, lastentarhassa meitä oli monenväristä ja -kuulosta taapertajaa. Tollases ympäristös sulla on kaks vaihtoehto: tulla suvakiks tai rasistiks. Mä rakastan multikulttia, se svengaa. Mutsi kouluttautu liikunnanohjaajaks, myöhemmin myös joogaopeks. Mimmi on viiskyttyys ja tekee spagaatin tosta vaan, istuu lootuksessa tunnin jos on sellaset vibat.”

”Faijalta sait ilmeisesti musiikinlahjan?”

”Jacob... krhm, sori. Tää on vaikea geissi edelleen. Jaakoppi on levoton mies. Se ei koskaan sopeutunu Vuosaareen, ei oikein Suomeenkaan. Se on aivan virtuoosi, mut ei lukenu nuotteja, siks viulistinduunia ei ollu. Heepo reissas usein Venäjälle, oli pitkiä aikoja veks. Emmä tiedä mitä se touhus, mut fyrkkaa oli. Mä sain ekan akustisen kitaran ku olin about kuusvuotias, faija opetti ekat soinnut, sit myöhemmällä iällä skulattiin kahdestaan venäläisiä ja juutalaisia stygejä. Mä aloin hiffata, miten surullinen Jacob oli. Noista sessioista plockasin mollin, niitä tulee joka vitun biisiin vaik mä yritän välttää niitä. Vika niitti oli se kun faija perusti venäläisen raflan, mist sai myös kosherii. Tuhoon tuomittu yritys Idän Pizzalandissa. Jacob alko viihtymään pubissa, viihtyä on väärä sana, notkumaan. Selvinä kausina se kävi Kampissa synagogassa. Mä olin neljätoista ku eräänä lokakuun sunnuntaina heräsin koputukseen. Jacob sittas bunkan reunalle, silitti mun fledaa. `Juri, mä rakastan sua. Enemmän kuin mitään muuta maailmassa... mut en voi enää elää täällä... Muutan Israeliin.’ Sit me itketiin molemmat ja siitä alko mun sekoiluvaihe: bissee, nurtsii, hashista, pirii... Rötöstelin saadakseni fyffee huumeisiin, vittu, ihan ku jostain luuserin oppikirjasta. Mutsi yritti parhaansa, ohjas joogan saloihin, mut jalka vispas. Hakkasin piripäissäni tuntitolkulla skebaa purkutalon keltsussa, kuvittelin olevani joku vitun köyhän miehen Kurt Cobain. Näissä merkeissä tutustuin Paha-Penaan, ostarin hörhöön, about samanikä-

nen ku mä. Se oli pölliny Seurakunnan kerhohuoneesta bassorummun, virvelirummun sekä yhden pellin. Mä en tiedä mitä Pena oli vetäny, mut yks ilta se putos rumpupallilta ku räsynukke, sai luultavasti sydärin. Mä menin paniikkiin, sain kuitenkin soitettua ambulanssin. Ensihoitaja neuvo puhelimesta mitä piti tehdä: suusta suuhun ja nyrkillä sydänalaa. Narkki ko-rahti just ku ensihoitajat ryysäs keltsuun...”

”Sä pelastit kaverin hengen?”

”Ei narkkarilla oo kaveria. En oo nähny Paha-Pena sen jälkeen. Tavallaan heepo pelasti mut. Hiffasin et mun touhussa ei oo mitään järkee, *win win*... Mutsi ei luovuttanu, kelas et jos ei jooga auta, ni sit pitää ottaa käyttöön järeämmät aseet. Sai ylipuhuttuu mut armeijaan, mahdollisimman kauas Stadista. Yks-toistkuukautta Kainuun Prikaatissa parans mut, hiih-dettiin pakkasessa ja kesällä ampumaleiri erämaassa, vittu, parasta aikaa pasifistille. Ekalla lomalla tapasin Lizan, joka budjas Uutelassa, vanhassa puutalossa, hipsterikommunissa. Liza skulas akustista ja laulo Leonard Cohenin, Pekka Strengin ja Hectorin biisejä, varsinainen runotyttö. Soitettiin kimpassa ja rakastuttiin ekasta soinnusta. Seuraavan kerran ku pääsin lomille Liza oli koonnu bändin: Tompan mä muistin koulusta, starbonnäkönen heepo, en uskaltanu lähes-tyä enkä tienny et se skulas skebaa. Liza oli vaihtanu akustisen Landolansa Rickenbacker-bassoon, rumpalilla Premierit. Mä annoin sille nimen Killeri, paukutti ku Keith Moon, näyttikin Moonie the Loonielta, joka *bytheway* kolas kans Premierin rumpusetiä. Juna-

matka Kainuuseen ei ennen sitä viikonloppua, eikä sen jälkeen, oo tuntunu yhtä nopeelta: tsiigasin ikkunasta tähtiä ja unelmoin.

”Bändi on pysynyt kasassa lähes kymmenen vuotta. Kahdeksan pitkäsoittoa, lukematon määrä keikkoja... Pikkulinnut laulaa et sä ja Liza ootte eronneet?”

”Pikkulinnut tsirkuttavat näin keväisin. Lizasta tuli lesbo, musta vapaa ja onneton. Ei muuta kommentoitavaa.”

”Se ei vaikuta bändikemiaan?”

”Noupi! Tehdään kesällä keikkoja, jos korona suo. Syksyllä telakalle, mä haluan tehdä jotain muuta ku soittaa rockbändissä. Mä meen ainakin faijan luona tavata pikkubroidia ja viisvuotiasta systeriä. Ne budjaa Haifan lähellä kibbutseissa. Appelsiineja ja viinirypäleitä. Sadonkorjuujuhla lokakuussa. Kolme päivää viiniä, safkaa ja klezmeriä... kenties ja toivottavasti myös romantiikkaa.”

”Mitä pelkää?”

”Lyhyt vai pitkän kaavan vastaus?”

”Kakskyt gigaa tilaa, let it roll!”

”Mä en diggaa saarnata, varsinkin ku jokainen valistunu telluslainen hiffaa et planeetta on ajalehtimassa kohti ekokatastrofia ja harmageddonia. Eniten mä suren ehkä demokratian rappiota. Kelaa, me ollaan saatu skandinavin tasa-arvo äidinmaidossa. Suurimmalle osalle maapallon kansalaisista Ateenan lahja on täysin käsittämätön ja saavuttamaton olotila. Kelaa kaikkia niitä maita, joissa diktaattorit, armeija ja korruptoitunut virkakoneisto on puikoissa. Putin! Kylmä

leningradilainen hellahuone kasvatti skidistä hirviön, joka on vuosikymmenten saatossa koonnut ympärilleen gansterikoplan. Vainoharhainen psykogeissi, klassinen despootti, samaa kauhugalleriaa ku Hitler, Napoleon ja lukuisat muut historian hirmuhallitsijat. Vladilla on selkeä agenda: Neuvostoliiton rajat Venäjän rajoiksi. Slaavilaisille kansoille tasa-arvo on kautta historian ollu vieras ajatus. Eurooppa on harvinainen saareke, mut jengi ei hiffaa et avoin kansalaisyhteiskunta ei oo aamupuuroo joka putoaa pöytään automaattisesti. Vittu, sitä pitää puolustaa... Somepsykoosi! Jos skidit notkuu viis tuntia vuorokaudessa, ni tilulilulei... Verkkoon tarttuu timantteja sekä saastaa: näkymätöntä, hajutonta ja mautonta myrkyä joka syöpyy boltsiin, unessa ja hengitysilman mukana. Salaliittoteoriat, rasismi, vihapuhe... nuoriso etsii identiteettiään, joka päivä uus look ja uus multipersoona, kaikki halua olla staroja, kollektiivinen narsismi on hyvää matskuu fasismille. Suomi, maailman onnellisin maa. Helvetin surullisia lauluja nää nykypopparit, varsinkin nuoret naiset laulaa. Tuntuu et jengi on väsyny demokratiaan, se on vaan yks vaihe ihmiskunnan historiassa. Meitä venaa totalitarismi, vittu mikä sana. *Anyway*, pian jokainen kaduntallaaja voidaan tunnistaa about kymmenessä sekunnissa. Vahvan johtajan kaipuu kumpuaa kaottisen ajan synkästä pohjavireestä. Äärioikeisto! Islam! Köyhyys: täysin absurdia et yks prosentti väestöstä omistaa yli puolet boltsin varallisuudesta... Kulttuureiden massiivinen yhteentörmäys on väistämätön BÄNG!”

*”Se tuli ku Rokan Antin Suomi-konepistoolin suusta.
Onneks on tallennin.*

”Se mua vituttaa eniten, et kaikki mitä mä puhun on pelkkää kliseetä. Missä piileskelee tämän ajan Jeesus ja Buddha? Helppoheikkejä löytyy joka kanavalta, missä on tämän ajan suuret filosofit?”

”Nyt sä aliarvioit itses, oot vaikuttanu monen alitajuntaan. Mistä unelmoit?”

”Et vois matkustaa menneille aikakausille, plokata eri kulttuureiden kauneimmat säkeet, ymmärtää mysteerit, koskettaa pyhää, valaistua ja palata... Säveltää kokemastani kosmisen madrigaalin, hoh-hoo!!!

”Okei, sitä odotellessa: Ootsä väsänny uusia ralleja?”

*”Juntunen, ojennatsä sen skeban selkäs takaa...
Thanx, tää biisi on Pyhät matriarkat:*

*Astukaa esiin pyhät matriarkat
maailma teitä tarvitsee
aika teidät palkitsee.
Jyrätkää nuo vanhat miehet katkerat
jotka meitä hallitsee...*

*”Toimii, akustisestikin. Onneks täs maassa on viel joku,
joka tekee poliittisia biisejä.”*

”Ei toi oo poliittinen.

”No feministinen.”

*”Vitut, se on totuudenjälkeisen ajan partisaanilaulu.
Samaa jööttiä mitä mä oon tehny ennenkin.”*

”Vedä joku toinen.”

”Ei enempää nyt. Mä oon ujo kundi ja suuta napsaa.”

”Oisko viel jotain, mitä haluaisit kertoa lukijoille?”

”Itseasiassa jees. Tuli tosta Juntusen hapituksesta mieleen Ilari. Heepo budjas pienessä mökissä lähellä meitä. Eka kontakti oli kun kuusvuotiaana käytiin yhen Masan kaa omenavarkaissa sen pihassa. Pa-loimme ku polakat. Ilari vei meidät niska-perse -otteella sisään ja istutti keittiön pöydän ääreen. Pöydällä iso kulho omenoita. ’Syötte noi kaikki, ni en kerro vanhemmille, enkä poliisille.’ Itkettiin ja syötiin, helvetti, omenat ei oo koskaan ollu mun lempparisafkaa. Anyway, siitä alkoi pitkä ystävyys, kävin juttusilla aina ku mul oli paha olla, myös narkkiaaikoina... Ilari ei dumannu, eikä tuputtanu Jesseä. Heepo buukattiin setsemäntoistavuotiaana sotaan, palas narkkari-na, ties missä mudassa mä ryvin. Kävin viime vuosiin asti moikkamassa ja jeesaamassa talon kansssa, pientä nikkarointia, sen mitä osaan. Vanha tervaskanto, ei muuttanu mökistään vaik tarjolla ois ollu kerrostaloo ja palvelutaloo. Tollasii ihmisii ei enää oo... Eikä Ilariakaan, vaga vanha Väinämöinen delas about viis vuotta sit. Mökki on viel pydessä, joku siel asuu ku valot palaa ja piipusta tulee savua.”

”Kaunis ilma, käydäänkö Roskapankin terasilla?”

”Vitun jees.”

”Varrokaa ny sen verran et mää saan Pentaxin laukuun.”

3

Yksinäiselle Meilahden iltapäivä ois ollu juhlaa, miksei myös tiedonjanoiselle potilaalle. Nyrkkipitoisesta koputuksesta hiffas et vierailija on poliisi, palokunta ois ryysänny koputtamatta saranapuolelta.

”Koistinen Rikospoliisista päivää.” About kolmevitonen skrode sänkitukka kuului selvästi kesäliottelijoiden heimon: teepaita, farkut ja lenkkarit, kännykkäkotelo vyöllä.

”Ei kai siel vielä noin lämmintä oo?” Ois ollu junttimais-ta kysyy et mis sun ase on.

”Kesä on mielentila”, Koistinen smailas ja riisui raybanit, ruiskukan väriset silmät teki vaistomaisen rundin ympäröivään sairaalatodellisuuteen. ”Mikä olo?” Koistinen kaivoi kännykän esiin, perstaskustaan muistikirjan ja kynän, sit is-tahti perustuolille avoimen ikkunan viereen.

”Elossa ja potkii.” Snadin hymyn siivittämänä.

”Onko ok, jos mä äänitän tämän keskustelun?”

”Jep, luulen et tulee lyhyt keskustelu. Filikka katkes jo alkumetreillä.”